Versor, Johannes: Dicta super septem tractatus Petri Hispani (cum textu)
Cologne: [Heinrich Quentell, about 1485], 1485 Seite 327

pro tpe quia in vno recipit supposita. ⁊ in alio respicit tpa. Contra pdicta arguit pmo sic. Amplatio fit respectu temporis ſ nō ſcat tps ergo ampliatio non fit p nomē Secūdo arguit̃. oē pticipiū est determiati tēporis ergo vnū pricipiū non ampliat respectu diuersaꝝ differentiaꝝ temporis sed potius restrigit tenet consequentia quia ampliatio fit respectu pluriū. Tercio arguit̃. eadeꝫ ē causa oppositoꝝ sed aduerbiū nō ē causa restrictionū ergo sequit̃ ꝙ non est causa ampliatōnis Quarto arguit̃. Terminus cōis non includit tempus ergo nō potest ampliare ꝓ tempore sed soluꝫ ꝓ suppositis ꝗ cōtra diffinitionē. Quito arguit̃ illa diuisio nō dat̃ p opposita nec est bimēbris ꝗ nō ē bona Ad pmuꝫ dr̃ ꝙ nō oīs ampliatio est respectu tpis qꝛ qdā fit a virtute ampliatiua dictōis relate a sua impositione ⁊ sic ē de ampliatione vocis q̄ ē solū extensio suppositoꝝ ⁊ non temporū Ad scd̄m dr̃ ꝙ licꝫ pricipiū sit alicuiꝰ determinati tpis tn̄ aliquā virturē p quā ampliat vltra tēpus psens Ad terciū dr̃ ꝙ nō oīs cā est cadem oppositoꝝ ⁊ solū quedā ⁊ sic nō oportet ꝙ si nō sit aduerbiū ꝙ restringat ꝙ ꝓpter hoc non ampliat Ad quartū dr̃ ꝙ licet tps nō includat̃ in termīo cōi tamē insequit̃ ipm gr̃a suppositoꝝ ex hoc ꝙ illa supposit[illegible] nō solū hꝫ potētiam ad essedū in vno [illegible] ſ etiā in pluribꝫ Ad qntū dr̃ ꝙ licet illa diuisio nō datur p opposita formaliter nec etiā sit bimembris dat̃ tn̄ p opposita virtualiter et sic est reducibilis ad bimembrē.

Circa predicta

querit̃. Postq̄ autor diffinuit ⁊ diuisit ampliatione hic dn̄t iuxta hoc verbū ampliatiuū potest ponit sophisma qd̄ tale est Impossibile pt̄ esse veꝝ solutō ꝓbat ꝙ sit veꝝ. Ratō imꝓbās ipm ꝓbat sicut illud qd̄ est vel erit possibile potest esse veꝝ ergo impossibile potest esse verū Antecedēs patet. quia forte nō fuisse rome postq̄ fuit erit impossibile ⁊ nō pt̄ esse veꝝ imꝓbat sic arguendo in dariȷ. quicq̄d pt̄ esse veꝝ est possibile. ſ impossibile nō potest esse veꝝ ergo impossibile nō potest esse possi. Sciendū primo ꝙ sophisma est argumento vel argumentis ꝓbata vel imꝓbata ꝓpositio. vn̄ ꝓbatio est argumētū quo quis nititur respondere aliquā ꝓpositionē esse veram ⁊ p oppositū imꝓbatio. Et sic sophisma est ꝓpositio apparens esse vera quo ad vtrāq̄ ⁊ hoc ꝓpter ꝓbationē ⁊ imꝓbationē. Et dr̃ sophisma a sophos grece ꝙ est sapientia latine siue a sophistico qd̄ est idem ꝙ decipe respondentem ꝓpter sapientiā in eo apparentē. Ex q̄ patet ꝙ licet sophisma sit veꝝ potest tamen decipere ꝓpter eius apparentē falsitatem. ~~Sciendū scd̄o ꝙ oē sophisma sit veꝝ tamen potest decipere ꝓpt̃ eius apparentem~~ falsitatem. Sciendum secundo ꝙ omne sophisma aliquo istorum modorum soluitur scꝫ a concedendo ipm simpliciter verum vel falsū simpliciter negando vel distinguendo. vnde illud sophisma soluit autor in textū negando simpliciter quia simpliciter est falsum. Et improbationem soluit dicendo ꝙ peccat contra fallaciā accidentis quia cum dicitur illud quod est vel erit possibile potest esse veꝝ dicunt ꝙ illud qd̄ est impossibile. ⁊ illa impossibilitas accidit. Et rei subiecte que est illud qd̄ est vel erit impossibile ⁊ potest esse verum assignatur vtriq̄ inesse. Et ideo dicitur ꝙ sicut esse veꝝ attribuit̃ rei subiecte ꝙ etiā attribuit̃ accidens vel illud qd̄ est vel erit impossibile est res subiecta ⁊ impossibilitas est accidens ⁊ potest esse verum attributum rei subiecte Ideo ꝓbatio nō cōcludit̃ Sciēdū

falsa

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-220/0327
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG